
DE VANGST VAN BLOEDZUIGERS IN GRIEKENLAND.

De heer HENRI BELLE, die in de jaren 1861, 1868 en 1874 reizen door Griekenland heeft gemaakt en daarvan eene lezenswaardigè beschrijving heeft gegeven in *Le Tour du Monde* van dit jaar, was toevallig in de gelegenheid de wijze waar te nemen, waarop in een meertje

in de nabijheid van het dorp Skripu, het oude in het heldentijdvak der Grieken zoo beroemde Orchomenos, de vangst plaats heeft van de bloedzuigers.

Met zijn reisgezelschap de oevers van het meer naderonde, zag hij op eenigen afstand, tot zijne groote verbazing, tien of twaalf in lompen gehulde mannen met terugstootende gelaatstrekken en ontbloote beenen eenigen tijd onbewegelijk in het water staan. Toen de reizigers iets naderbij waren gekomen, begaven deze personen zich op den vasten bodem, plaatsten zich op de daar verstrooid liggende steenen en begonnen hunne beenen af te krabben, die, als de huid van een melaatsche, met zwarte plekken bezaaid waren.

Het bleek spoedig dat die donkere plekken bloedzuigers waren. Eén der reisgenooten van den heer BELLE deelde hem mede, dat geen Griek een dergelijk beroep zou willen uitoefenen en alleen het schuim van de bevolking der Levanthavens, dat tot geen enkele natie behoort, door de ruime belooning van tien gulden daags kon worden overgehaald als visschers van bloedzuigers op te treden. De vangst duurt niet langer dan twee of drie maanden, en het grootste gedeelte van het op zoo zonderlinge wijze verdiend loon wordt besteed aan alcoholische dranken. Eén der visschers verklaarde zijn beroep reeds gedurende dertig jaren te hebben uitgeoefend, maar vreesde dat men hem een volgend jaar niet weder in dienst zou willen nemen, wijl zijne beenen te zeer vermagerd waren.

In hetzelfde meertje vindt de vangst evenwel nog op andere wijze plaats en wel door middel van paarden. Zijn deze arme dieren reeds eenmaal in het water geweest, dan kunnen zij slechts door hevige zweepslagen voor de tweede maal gedwongen worden zich aan de ongewenschte aderlating bloot te stellen. Bij het verlaten van het water, waarin zij slechts enkele minuten vertoeven, zijn de pooten en de buik door honderde bloedzuigers overdekt en de arme dieren zoo afgemat, dat zij, nauwelijks op het droge gekomen, op zijde vallen en dikwerf het bewustzijn verliezen. Is dit het geval, dan gunt men het paard vijf dagen rust, doch is het dier, dat voor de vangst gebruikt wordt, reeds oud en van weinig waarde, dan moet het keer op keer aan de aanvallen der bloedzuigers blootstaan om de hebzucht der visschers te voldoen. Het arme dier wordt steeds zwakker; het geheele lichaam wordt met de wormen als bezaaid; soms blijven zelfs de oogleden niet verschoond. Te zwak om te loopen wordt het slachtoffer met touwen

aan den oever getrokken en dan, nog levend, ontdaan van de huid, die voor eenige drachmen verkocht wordt.

Mocht in Griekenland een maatschappij bestaan tot bescherming van dieren, dan zou het wenschelijk zijn dat zij althans aan deze laatste wreedheid een einde maakte.

PAUL HARTING.